

Bromův mečas

Posádka kapitána Bestie není moc veliká. Za těch pár dní jsi si stihl zapamatovat všechny důležité tváře -

Albrecht, hlavní navigátor, člověk ve věku, kdy na dobrodružství průměrný člověk již dávno nemá pomyslen a připravuje maximálně sám sebe na odchod svých dětí do světa.

Nyáda, druidka, která za nepřízně počasí dvakrát mávne rukou a loď pluje podle jejího rozmaru, která víc než zvířata má ráda lidi a dává to dost okatě najevo.

Fin'fl'drghrech, bílý drakorozený, který se zřekl své role diplomata, jež mu původem náležela - protože víc, než nekonečné sezení a podle jeho slov "dohadování o pěti metrech území" ho lákalo otevřené moře bez daných hranic, ať už regionálních či morálních.

Turďa Fílek, hobití kuchař s podivnými historkami, které člověk nerozezná od špatných vtipů.

Bisir Fiin - půlelf původem z Denthiru, dítě ulic, který má známé v každém nevěstinci...

A Bestie, trpasličí kapitán, který potřeboval služby kováře při opravování jednotlivých částí lodě, se kterými dřevořezbáři nic nesvedou.

...Stejně tak, jako se mu hodil někdo na údržbu zbraní.

Plavba nikdy nebyla náročná. Teda plavba samotná...

Začalo to setkáním jedné „obchodnické“ lodi.

Byla příliš čistá, příliš uhlazená, aby to byl skutečný kupec. Stožár měl plachty bílé jako sníh, a přesto nikdo z posádky nepracoval s lanovím. Jen se pohupovala na vlnách a zdála se čekat.

Albrecht první zamručel cosi o „příliš dobré náhodě“, a Fin'fl'drghrech, se svou zkušeností s jednáním, okamžitě poznamenal,

že žádná obchodní loď by neplula s takovým tichem. Bestie si mezitím mručel do vousů a pořádně posadil klobouk na jeho temeno.

Když loď připlula blíž, bylo jasné, že cosi nesedí. Namísto otevřených úsměvů kupeckých posádek stáli na palubě muži v otrhaných kabátech, se zbraněmi napůl skrytými pod pláštěm. Jeden z nich mávl na Bestii a zakřičel:

„Obchodníci z Tarkiru! Vzácné koření, látky, co vaše ženy neviděly ani v Garagoru! Přiblížte se, ukážeme vám naše zboží!“

Nyáda stála opřená o zábradlí a šeptla: „Nejsou to kupci... Spíš tupci. To jim na tohle vážně někdo naletí?“

Turďa Fílek mezitím v kuchyni přitlačil víko na kotel, jako by tím chtěl zabránit, aby mu polévka vypadla ještě před začátkem bitvy.

Pak to přišlo. Na „obchodní“ lodi se rozeznělo kovové křupnutí, odsunul se falešný kryt a pod ním se ukázaly malé, ale hrozné balisty.

První šipka proletěla těsně nad palubou Bestiiny lodi a zabodla se do moře, druhá s hlasitým „prásk“ roztrhla kus plachty.

„Piráti z Tarkiru!“ zařval Bisir Fiin, který už měl půl těla na laně a chystal se přehoupnout.

Bestie se rozchechtal. „Tak jo, hošani! Žádná obchodní smlouva, jen ocel a krev! Na palubu, ať je moře rudý!“

Paluba se rozhýbala. Fin'fl'drghrech pozvedl dlouhou halapartnu a už stál u zábradlí, připraven skočit do přímého střetu.

Nyáda poručila větru, který zaklapnul dveře do podpalubí nepřítele a balisty měly . Albrecht se chystal k lodnímu kormidlu, aby při manévru nepřeklopili loď, a Brom pocítil, že jeho místo je u kovu — u zbraní, které je třeba rozpálit a zchladit krví.

Bitva začínala. A na moři se rozhodovalo, kdo zůstane živý, a kdo skončí pod hladinou jako další bezejmenná troska, když tu všechno přehlušil jeden hlasitý zvuk. Bromovi už delší dobu známý.

"Nechci to. Já potřebuju cítit jak jim z těla uniká život. Obzvlášť takovej zkurvysynům, co tohle Bisirovi udělali!"

Bestie držel pistoli, která zabila Bisira - jeho překvapený obličej, potřísněný krví z prostřelené krkavice máš doteď před očima.

"Co to vůbec je doprdele?" zeptala se Nyáda.

"Nevím, ale Valtreni to používaj pro svoje vysoce postavený lidi. Jakože... Je tím vybavujou. Tohle je první, co držím v ruce."

"Zmrdi..."

"Vrátíme ho moři..."

"Vezmi si to. My to nikdo úplně nechceme, zbraň, co mi zabila někoho, koho znám mi úplně pane říkat nebude, ale ty si vypadal že tě to zajímá."

"No to kurva jo..."